

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. IX. Dæmon in Angelum lucis transformatus Alberto apparet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

se erigens sibi fuerit restitutus: si vero restitutus sibi, qui fieri potuerit, ut petulantem parvulorum illorum licentiam porro toleraret, nec eosdem ab suo errore dehortaretur, optimam tum nactus occasionem eos admonendi, quatenus deinceps modestiores essent. Quæ omnia ulteriori benigni Lectoris considerationi transcribo, ut a lectione transitum ad mentalem discursum faciens ex ipsa varietate gustum aliquem percipiat. Interea parvulos in eorum imperfectione relinquens utique crescente ætate maturiores futuros, ad alia me confero.

CAPUT IX.

Demon in Angelum lucis transformatus Alberto apparet.

Superius ex ore Alberti desiderium mentis excessuum dissuadentis dictum fuit, diabolum se in Angelum lucis transformare posse. Id quam verum sit, ex D. Paulo Ep. ad Cor. 2. cap. 11. habemus, & hoc non solum facit positiva persuasio-

ne verum pro falso monstrando, seseque serpentis instar sub ipso veritatis flore, at herba occultando, sed insuper gloriosius apparitionibus se manifestando, ut hoc pacto superbiâ tumens spiritus adoretur ab incautis, veluti id tentasse legitur cum Sanctis non paucis, & re ipsa sæpius Alberto nostro apparuit sibi persuasum habens, se ita duplici ipsum mortiferâ plagâ prostraturum, alterâ si ab eo adoraretur, altera, si dein ipsi ob mentis oculos poneretur, quàm enormem hoc faciendo commiserit noxam, sicque in desperationis barathrum proturbet.

Quadam itaque nocte evenit, ut optimus Pater ab Ecclesia ad Cellam plenius sancta quadam consolatione regrederetur: cùmque afflicto corpusculo aliquantulum quietem [non quidem molli grabato, sed stramini solum, vel nudo assensu] hyberno quoque tempore incumbens indulturus candelam ardentem extinxisset, subito per fenestræ rimas ingentem splendorem introeuntem animadvertit propius verò notaturus, hæc lux undè

suam haberet originem, fenestram aperuit: extra quam sibi tunc videbatur B. V. Mariam intueri sole vestitam, ac cœlestibus Geniis circumdatam, quorum cœlico concentu in cœlum rapiendus esset.

Ad hunc inopinatum, nec aliquando experimento probatum assultum generosus animus, quo se verteret, ignorabat: sustinuit quidem impetum lucis, melodiæ, & augustæ Majestatis: quoniam verò, uti diximus, extraordinariæ consolationes semper illi suspectæ fuere, tam potens non fuit hic insultus, ut ipsi cederet, & se superari pateretur: siquidem mentem non diutiùs in id, quod esse posset, intendens, fenestram clausit, & ad captandum somnum membra composuit; verum confusione phantasmatum ob miranda, quæ vidisset, eius continuò phantasiæ objecta, ea nocte somnus ab eo aufugit: quare summo manè, cum sibi minus satisfactum esset, è strato se proripiens, cum suo Confessario rem totam communicavit: Hic ex perturbatione, quam Albertus subiit, & ex inquieto animi ipsius

statu, quo somno privabatur, arguens
 apparitionem illam fraudem fuisse Caco-
 daemonis, eum consolatus asseveravit, nul-
 lum ab ipso commissum fuisse errorem,
 cum, quando sic animo hærebat, nihil
 egerit, quo perfidum generis humani ho-
 stem honorasset, ac propterea DEUS, ho-
 nore sibi debito privatus fuisset: aiebat
 præterea illam inquietudinem idcirco
 fuisse permissam, ut in futurum ipsi do-
 cumenti locò interviret, diabolicas appa-
 ritiones haud aliū post se effectum relin-
 quere, quam animi perturbationem at-
 que dolorem: non ita Divinas, quæ ho-
 minem earundem participem factum
 sancta quadam consolatione perfundunt
 quapropter se monitum ipsum velle, si
 certus esse cupiat, eiusmodi apparitiones
 an à DEO, an verò à jurato humani gene-
 ris hoste proveniant, ut mox, dum in ocu-
 los incurrunt, Crucis signo se muniat.
 Alia insuper salubria documenta ipsi sug-
 gessit, & nonnulla signa ostendit, per quæ
 diabolicæ à Divinis apparitionibus dis-
 cerni possunt: videlicet, daemonem non

posse figuram honoris & gloriæ assumere, quin turpe aliquod membrum detegatur, veluti cauda serpentina, ungulæ alicujus bestię, vel abominandi alicujus monstri.

His Albertus documentis non sine solatio acquiescens, & confirmatus, melius sibi deinceps attendit: & sanè non multum temporis intercessit, cum iterum Sathanas in forma Crucifixi apparuit, hoc modo ab Alberto cultu Divino afficiendus. Verùm is, quia memor documentorum occasionem nancisci desiderabat superbum spiritum confundendi, *te, exclamabat, cognosco ex signis, o infamis bestia! per hoc sanctissimum Crucis signum in Tartarum facesse, sufficit mihi videre Christum in gloria sua, si dignus fuero effectus, eius in presenti vita videndi nullo teneor desiderio.* Ad quæ maledictus spiritus in rabiem actus, & confusione plenus disparuit, ærem circumstantem fumo, flammâque involutum relinquens.